

Anglia insularum quæ ad Europam spectant, omnium maxima, diuersis temporibus diuersa nomina sortita est. Anglia autè vox Cimbrica seu Saxonica est, & hamum significat quo piscatores vtuntur, ait Becanus in Saxonice lib. 5. Olim etiam Albion ab albis rupibus, qui ad eam nauigantibus primum apparent, dicta est, Britannia etiam vocabatur, cuius nominis origo iam dubia. Sunt qui à Bruto duce Troiano (quem ex Aquitania huc traieciisse ferunt) sic dictam velint: Beda tamè natione Angelus, à Galliarum populis Britannos appellatos tradit. Angliam alij vocatum aiunt ab Angela Saxonum regina, quæ expulsis gigantibus qui tum eam incolebant, inter suos insulam partiens ac distribuens, vt victoria, gentisque memoria nunquam intercideret, Angliam à se denominari voluit. Paulò aliter refert Volaterranus, qui non à Regina Saxonum, sed ab Angilis eiusdem Saxoniarum illustri populo appellatam dicit: quos, cum à Pictis Scoticisque molestantur Britanni, in auxilium vocarunt, atque hac tandem terræ bontitate, simul & amoenitate inuitati eos circumuenerunt, ac Insularum bona inter se partiti sunt. Hos tamen Angilos Sueuos non Saxones fuisse author est Ptolomæus, qui in media Westphalia ad Amasij fluij fontes habitauerunt. Secus paulò Ioannes Maior narrat in Historia rerum Scoticarum, ait enim Vortigerum regem Britannorum, in subsidium contra Pictos aliosque hostes accersiuisse Engistum quendam Saxonum ducem, qui suis pulsisque hostibus, ipse tandem in regni desiderium incidit, à seque occupatum & captum Engislandt vocari voluerit, atque hinc vnus vel alterius literæ Metamorphosi, vt sæpe fit, Engislandt dici arbitratur. Nec desunt qui credant sic dictam Angliam, quasi Anguli terram, vel nostri orbis angulum. Calcedonia etiam quibusdam ab ingenti in ea eiusdem nominis sylua vocatur. Tota itaque hæc insula, natura triquetra, Siciliæ quæ similima, teste Cæsare, hodie in duo diuiditur regna, Angliæ & Scotiæ. Angliæ regnum vocatur pars Insulæ Meridionalis, Galliarum proxima. Terra est eximie fertilis, ac metallis diues: habet etiam aurum & argentum viuum, cuprum, stannum, plumbum, ferri autem exiguam copiam: nec caret salis fodinis, quin & margaritas terra producit, & miræ naturæ Gagatem lapidem, in aqua ardentem, oleo, autem extingui bilè, lapis nigro gemmeus, nullius ferè ponderis, attritu calefactus applicata detinet vt succinum. Pecoribus alendis non alia aptior terra. lanarum ibi diues mercatura, regioque nobili panno celeberrima, qui inde in longinquas exportatur regiones. Lupos non fert vlllo modo, nec vllum venenosum animal, aut rapax, præter vulpem gignit. Terræ motus in ea rari, quemadmodum & fulmina. Diuisum est autem Angliæ regnum in triginta circiter Comitatus: villæ & vici in ea plurimi sunt, vrbesque permultæ. Archiepiscopales ex ijs sunt duæ, Eboracum & Cantuarum. Scholæ seu Vniuersitates duæ, Oxonium & Cantabrigia. Londinum totius regni metropolis, Trinouantum olim, & Troia noua dicta, ad Tamesin fluium magnis nauibus peruium celeberrimum ditissimumque emporium, simul & sedes regia. Eiusdem regni fluij nauigabiles æstu marino affluentes, & refluentes, sunt Seuerinus qui per Valliam labens, in Verginium Oceanum effunditur, & Humbria, qui Eboracum præterlapsus Oceano Germanico excipitur. Incolæ rerum nauticarum peritissimi, nullum ferè Orbis angulum in expolaratum relinquentes. Multa Regnum hoc nobilitate pollet, & quamuis longæua fruatur pace, bellicosissimos ac planè intrepidos producit viros. Legibus vtuntur Angeli municipalibus, cum Scoti ciuilibus vtã-

tur. eadem vtrique genti in bello ferocia, sagittis Angli, hasta longa Scoti in acie prævalent. Rara inter eos pax; dum illi propagare, hi retinere imperium student. Anglica lingua mixta est ex multis linguis, præsertim Germanica & Gallica, quamvis olim merè Germanicam fuisse creditur. Porro de antiqua ac prænobili Anglorum Regū origine ac successione hæc adijcere non displicuit: Brutum supra nominatum secuti sunt Reges sexaginta octo; eorum postremus erat Casiuellanus, qui cum Regno potiretur, in Angliã venit Iulius Cæsar, insulãq; armis superatã Imperio Romano subiecit, quã postmodo Romani annos ferè quingentos tenuere: donec Aetius Burgūdionibus Galliã vexantibus, legionẽ Romanã, qua vna tũ quiescebat Britannia, ex Insula in subsidium reuocaret. Quo tẽpore Scoti Pictiq; in Angliã irrupentes totã Insulam deuastrarunt. Verum Aetio nullas suppetias insulanis ferente, quamquam sæpe illius opem Subsidiumq; implorarent, indignati Britanni Vortigerium sibi Regem elegerunt, animumq; recipientes Saxones Anglos adiutores in Insulam accersuerunt, qui cum fortiter hostes pugnando omnes ex Britannia pepulissent ipsi eam sibi vendicauerunt, Angliamque primi appellauerunt, atque in septem regna distribuerunt: quorum septimum ac postremum Occidentalium Saxonum Regnum, anno aduentus Anglorum 72. salutis humanæ 520. exordium à Cerditio primo Rege sumpsit, cuius posterius toti deinde Britannia imperauerunt. Horum trigesimus sextus Rex Heraldus fuit. hunc prelio ab ipso superatum atque occisum sequebatur Guilhelmus conquestor, anno Christi circiter 1070. à quo vigesimus est Henricus octauus pater Edouardi, Marię, & Elifabetę etiamnum (anno videlicet 1597.) sceptrum regale tenentis.

